OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM.

Rok II. 1 stycznia 1933 r. № 1

EGZEKUCJA SĄDOWA

ORGAN ZAWODOWO-KORPORACYJNY
KOMORNIKÓW SĄDOWYCH

Cena numeru Zł. 2.—

W A R S Z A W A

T R E Ś Ć:

Wydawca: **Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej.**

Komitet Redakcyjny:

Borzęcki, Daroszewski, Jarczyk, Lutostański, Tasarek.

Redaktor: **Władysław Jarczyk.**

Adres Redakcji i Admin.: **Warszawa, ul. Kredytowa 16 m. 29,** lokal Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzplitej Polskiej.

Konto P. K. O. 23.452.

Redaktor przyjmuje codziennie (oprócz sobót i świąt) przy ul. Miodowej 11 m. 6 od godziny 16—18-ej.

Prenumerata miesięczna — Zł. 4, kwartalna Zł. 12. —

Cena ogłoszeń: Strona — 100 Zł., 1/2 str. — 50 Zł., 1/4 str. — 25 Zł., 1/8 str. — 12 Zł., 1/16 str. — 6 Zł.

Rękopisów redakcja nie zwraca.

Nowy Rok

Rok 1932 odszedł do dziejów historji i dzisiaj stajemy u progu Nowego Roku, który jak żaden z poprzednich będzie dla nas tak istotnie nowym, przynoszącym z sobą całkowitą przemianę naszych warunków bytu, naszych zadań i obowiązków.

Rok ubiegły był rokiem intensywnej pracy w dziedzinie ustawodawstwa cywilnego i egzekucyjnego i na samym schyłku przyniósł nowe prawa i rozporządzenia, które zupełnie zmieniają dotychczasowe warunki naszej pracy i stawiają na nowe tory nasz zawód.

Dlatego też, gdy północ wybije i zawita do nas Nowy 1933 Rok witamy go jako istotnie dla nas nowy, a nie jako zwykły symbol odwrócenia się jeszcze jednej karty wielkiego kalendarza świata.

Wraz z ciężkiemi zadaniami i obowiązkami jutrzenka Nowego Roku budzi w nas radosną świadomość, że rozpoczynająca się dla nas nowa era jest jednocześnie nową i w historji polskiego sądownictwa, które wyzbywając się ustawodawstwa zaborców, budować będzie przyszłość Państwa na polskich prawach i nam dane jest współpracować w tym historycznym okresie.

Ta świadomość, mimo wielu przykrych zawodów i rozczarowań na drodze naszych usiłowań, napełnia nas otuchą i dodaje dalszych sił do pracy dla dobra Państwa w szeregach zjednoczonego sądownictwa polskiego.

Pozatem w Nowym Roku rozpocznie się nowy etap naszej pracy organizacyjno - korporacyjnej, która nakłada na nas ciężkie obowiązki, a podołać im musimy w imię dobra naszego zawodu, który powinien stać na wysokości swego zadania.

Na marginesie nowych Rozporządzeń

W związku z ogłoszeniem w Dzienniku Ustaw Nr. 114/32 poz. 946, 947 i 948 Rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. dotyczących Instrukcji dla komorników, postępowania przy opisie i oszacowaniu nieruchomości, oraz taksy za czynności komorników — zamyka sią pewien dział ustawodawstwa cywilnego, dotyczącego końcowego stadjum procesu cywilnego — egzekucji.

Zarówno instytucja komorników sądowych, jak również ramy ustaw i rozporządzeń w granicach których komornicy mają się przyczyniać do wymiaru sprawiedliwości zostały z gruntu i całkowicie przeistoczone.

Jakie wyniki praktyczne da na przyszłość nowa myśl i idea ustawodawcza wykaże życie, w każdym razie, z punktu widzenia państwowego dokonana reforma unifikacyjna ma nieocenione wprost znaczenie. Nareszcie z Nowym Rokiem 1933 w tej dziedzinie przestaną istnieć granice dzielnicowe.

Z braku miejsca i czasu nie będziemy się rozwodzili nad poszczególnemi przepisami instrukcji, bowiem takową winien każdy z kolegów, o ile nie prenumeruje Dziennika Ustaw, zamówić sobie za zaliczeniem pocztowem w Redakcji Dziennika Ustaw w Warszawie przy ul. Długiej 50, wraz z ustawą egzekucyjną zawartą w Dz. Ustaw Nr. 93 i 112/32, w danem miejscu pozwolimy sobie omówić poszczególne tylko paragrafy instrukcji, a więc:

§ 6 dotyczy łączenia spraw przy zbiegu egzekucji do tego samego majątku, mianowicie przewiduje tylko zaznaczenie w pierwszym protokóle zajęcia o dokonanem dołączeniu;

§ 9 wprowadza inowację, mianowicie przy prawie ubogich nakazuje prowadzenie egzekucji bez zaliczki na opłaty (w brzmieniu nowej taksy); natomiast o ile chodzi o pokrycie wydatków przewidzianych w Rozdziale III taksy komornik zwraca się o pokrycie takowych do właściwego prezesa sądu okręgowego;

§ 10 przewiduje możliwość dokonywania doręczeń, o ile osobista obecność komornika nie jest konieczna, przez woźnego, to znaczy przez woźnego, którego komornik sobie zaangażuje i za którego czynności jest osobiście odpowiedzialny.

§ 14 traktuje o sposobie zwracania się do policji o pomoc, przewidując w nagłych wypadkach możliwość zwracania się do organów niższych nawet bezpośrednio.

§ 17 wyjaśnia tryb postępowania w wypadku konieczności dokonania czynności egzekucyjnych w lokalach częściowo zajętych

przez osoby korzystające z prawa zakrajowości (eksterytorjalności). Oczywiście dokonanie czynności jest niedopuszczalne o ile taka osoba zajmuje cały lokal, natomiast o ile jest sublokatorem — nietykalną jest tylko ta część lokalu, którą ta osoba zajmuje. Dotychczas nawet w takich wypadkach komornicy byli pociągani do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

§ 19 reguluje pojęcie pory nocnej oznaczając ją od godziny 9-ej wieczorem do godziny 7-ej rano.

§ 20 przewiduje sposób odebrania przyrzeczenia od osoby wezwanej w charakterze biegłego, a nie będącej stałym biegłym sądowym; obowiązuje następująca formuła: ,,Przyrzekam uroczyście, że powierzone mi obowiązki biegłego wykonam z całą sumiennością i bezstronnością''. Jest to rodzaj czynności analogicznej do przysięgi odbieranej przez sąd.

§ 30 — 32 traktuje o sposobie przeprowadzania rewizyj osobistych; jak z treści tych paragrafów wynika miejsce dokonania rewizji osobistej sprowadza się prawie tylko do mieszkania prywatnego dłużnika i tylko do tych wypadków, gdy inne mienie nie wystarczy na pokrycie należności wierzyciela.

§ 39 reguluje tryb postępowania w wypadkach zbiegu egzekucji sądowej, t. j. prowadzonej przez komornika, z egzekucją prowadzoną w myśl zasad zawartych w Rozporządzeniu z dnia 22 lipca 1932 r. Dz. Ustaw Nr. 62/32 poz 580, czyli tak zwaną egzekucją administracyjną, prowadzoną na rzecz Skarbu, Kas Chorych, Z. U. P. U. i innych instytucyj korzystających z tych samych przywilejów ustawowych co do egzekucji. Otóż przepis nakłada na komornika, przy stwierdzeniu zbiegu egzekucji sądowej z administracyjną na tym samym majątku, obowiązek zażądania akt egzekucyjnego postępowania administracyjnego, oczywiście w celu połączenia tych akt, jednak nie przewiduje jak się zachować, gdy to postępowanie administracyjne będzie na rzecz Skarbu, kto mianowicie będzie popierał egzekucję, jeżeli wierzyciel prywatny ją zawiesi?

§ 69 dotyczy ksiąg prowadzonych przez komornika; zauważyć wypada, że biurowość i kasowość komorników została całkowicie przeistoczona; raczej zachowane zostało naśladownictwo biurowości i kasowości obowiązujące na Ziemiach Zachodnich. Otóż repertorjum i księga kasowa stanowi obecnie jedność. Powstaje pytanie jak się ma zachować komornik otrzymując wniosek o egzekucję po 1 stycznia 1933 r. Jeżeli chodzi o nowe sprawy wpisze je do nowego repertorjum, wkładając jednocześnie wniosek z tytułem wykonawczym do okładki posiadającej ten sam numer kolejny co i repertorjum, oraz wyda pokwitowanie z oddzielnego ponumerowanego kwitarjusza w którym zarówno w kwicie, jak i na grzbiecie zamieści kolejny numer repertojum; kwotę wpisaną do kwitarjusza wniesie do prawej strony repertorjum, czyli księgi kasowej do rubryki 12-ej, czyniąc to samo i z następnemi wpłatami; po dokonaniu czynności rozprowadzi wyrobioną kwotę do następnych rubryk, oraz wpisze wysokość opłaty (rozdział I i II taksy) tego same-

go dnia do księgi przelewów, oznaczając jednocześnie w rubryce 20-ej numer porządkowy księgi przelewów. Czynność ostatnio wymienioną od 1.I.1933 r. wykonują tylko ci komornicy, którzy są już etatowymi urzędnikami państwowymi.

Taki jest tryb normalny; powstaje kwestja, gdzie ma wpisać jakikolwiek wpływ, w sprawach starych, który otrzyma komornik, urzędujący na terenie apelacyj warszawskiej, lubelskiej i wileńskiej, do dnia 1 kwietnia 1933. Od 1 kwietnia, zgodnie z § 83 Instrukcji, nada im nowy kolejny numer w nowem repertorjum i tam wciągnie wpłaty, natomiast do dnia 31 marca 1933 r. włącznie zgodnie z pkt. 2 § 83 Instrukcji będzie zmuszony wpisać je do dotychczasowej księgi pieniężnej, tak, że, jak i w pierwszym kwartale 1934 r. będzie dla starych spraw prowadził dwie księgi.

Przy okazji wypada zauważyć, że o ile komornik będzie prowadził egzekucję z urzędu lub na prawie ubogich, nie mając żadnej na to zaliczki, ani na opłaty ani na wydatki, nawet o ile czynność w pierwszym terminie wykona, nie powinien wykazywać po prawej stronie repertorjum, czyli w księdze kasowej wysokości przypadającej za to opłaty — natychmiast, lecz dopiero po otrzymaniu, względnie wyegzekwowaniu gotówki.

Również należy kilka słów zwrócić na przepisy przejściowe, a zwłaszcza art. LXVII i LXVIII (D. U. 93/32 poz. 804).

Otóż należałoby przyjąć za zasadę, że o ile egzekucja będzie wszczęta przed 1 stycznia 1933 r. to znaczy w grudniu naprzykład będzie dokonane zajęcie, a na styczeń będzie wyznaczony termin sprzedaży, wówczas sprzedaż należy dokonać na podstawie przepisów dotychczasowych, natomiast przy wszystkich innych wstrzymaniach, odwołaniach i t. p., pochodzących bądź to z roku ubiegłego, bądź z następnego, należy uważać te wstrzymania lub odwołania za zawieszenie egzekucji i przy ponownem wszczęciu prowadzić na podstawie nowych przepisów.

Jedyny wyjątek od tej zasady należy uznać tylko dla tych wypadków, jeżeli naprzykład licytacja w grudniu została wyznaczona na 12 styczeń, a wierzyciel żąda odroczenia np. do 10 lutego i t. d. (t. j. gdy podaje określony termin odroczenia), wówczas należy stosować stare przepisy.

Pewne wątpliwości nasuwa art. LXVIII, jeżeli chodzi o klauzule egzekucyjne istniejące na terenie apelacyj warszawskiej, lubelskiej i wileńskiej, to znaczy, czy w stosunku do nich ma zastosowanie zdanie pierwsze, czy też drugie tego artykułu, a mianowicie, czy uważać je za posiadające moc tytułu egzekucyjnego i nie wymagające nadania klauzuli wykonalności w myśl nowych zasad, czy też przeciwnie? Z zestawienia dotychczasowych przepisów (art. 161 p. 1 — 24 U. P. C.) z art. 465 — 475 K. P. C. o postępowaniu nakazowem wynika, że przed przystąpieniem do egzekucji zawsze ma miejsce uprzednie wezwanie dłużnika do dobrowolnego

uiszczenia należności. Jeżeli natomiast stanąć na stanowisku, że dotychczasowa klauzula ma moc tytułu egzekucyjnego w zrozumieniu zdania 1-go art. LXVIII, wówczas zginie obowiązek i uprawnienie do uprzedniego wzywania o dobrowolne zapłacenie należności z wekslu lub czeku w terminie dni 3-ch.

Wątpliwość podniesioną wyjaśnimy w następnym numerze.

Taksa dla komorników.

Podając poniżej treść Rozporządzenia o taksie dla komorników jednocześnie podajemy kilka uwag dotyczących samej taksy.

Otóż jest ona całkowicie odmienna zarówno co do treści jak i formy od taksy dotychczas obowiązującej na terenie apelacyj warszawskiej, lubelskiej i wileńskiej. Mianowicie składa się z 3-ch rozdziałów; stawki wymienione w rozdziałach I i II zwą się opłatami i od tych opłat komornik, który jest urzędnikiem państwowym etatowym t. j. pobierającym pobory ze Skarbu winien 60% wpłacać co 1, 11 i 21 każdego miesiąca na rzecz Skarbu na konto w P. K. O. tego sądu przy którym urzęduje, natomiast 40% z tych opłat komornik zatrzymuje dla siebie na pokrycie wydatków rzeczowych i personalnych.

Rozdział III taksy natomiast przewiduje te wszystkie stawki, które bądź to jako poniesione przez komornika wydatki gotówkowe, bądź też jako opłaty kancelaryjne — przypadają komornikowi do zwrotu w całości.

Dla braku miejsca o taksie napiszemy szczegółowiej w następnym numerze, natomiast dla orjentacji praktycznej kolegów podajemy do niniejszego numeru Egzekucji Sądowej tabelę stawek przewidzianych przez taksę, które należy w praktyce pobierać.

W. J.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 15 grudnia 1932 r.

o taksie za czynności komorników.

Na podstawie art. IX przepisów wprowadzających prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 93, poz. 804) zarządzam co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Komornik pobiera za dokonywane czynności opłaty oraz sumy na wydatki według rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Osobom, którym przyznano prawo ubogich, służy uwolnienie od opłat i wydatków w zakresie wskazanym przez kodeks postępowania cywilnego.

Skarbowi Państwa służy uwolnienie od opłaty w takiej części procentowej, jaka z opłat tych przypada Skarbowi Państwa.

§ 3. Strona żądająca dopełnienia czynności przez komornika, obowiązana jest składać, w miarę postępowania czynności, zaliczkę na pokrycie spodziewanych opłat i wydatków.

Komornik nie podejmie wykonania czynności, zanim strona nie złoży odpowiedniej zaliczki. Nie dotyczy to jednak Skarbu Państwa oraz podmiotów, zastąpionych przez Prokuratorję Generalną co do należności z tytułu opłat.

Na opłatę za dokonanie sprzedaży komornik nie pobiera zaliczki.

§ 4. Opłaty i wydatki, od których strona była uwolniona lub których nie uiściła, komornik ściągnie od dłużnika.

Opłaty nieściągnięte od dłużnika wyegzekwuje komornik od strony, która zażądała spełnienia czynności, chyba że służy jej uwolnienie.

W toku egzekucji wszczętej z urzędu (art. VII przep. wprow. pr. egz.) narosłe opłaty i wydatki obciążają dłużnika; jednakże wydatki poniesione w gotowiźnie, jeżeli nie można ich ściągnąć od dłużnika, będą pokryte ze Skarbu Państwa.

Rozdział II.

O opłatach w ogólności.

§ 5. Opłaty są stosunkowe albo stałe.

Wysokość opłaty stosunkowej, jeżeli rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, zależna jest od wartości roszczenia.

Pełna opłata stosunkowa wynosi przy wartości:

	do 50 zł włącznie	2 zł
ponad	50 zł „ 100 „ „	3 „
„	100 „ „ 200 „ „	4 „
„	200 „ „ 400 „ „	6 „
„	400 „ „ 600 „ „	7 „
„	600 „ „ 1000 „ „	8 „
„	1000 „ „ 5000 „ „	
za pierwsze 1000 zł		8 „
od nadwyżki za każde rozpoczęte 1000 zł		3 „
ponad 5000 zł do 10.000 zł włącznie:		
za pierwsze 5.000 zł		20 „
od nadwyżki za każde rozpoczęte 1000 zł		2 „
ponad 10.000 zł do 100.000 zł włącznie:		
za pierwsze 10.000 zł		30 „
od nadwyżki za każde rozpoczęte 1000 zł		1 „
ponad 100.000 zł:		
za pierwsze 100.000 zł		120 „
od nadwyżki za każde rozpoczęte 10.000 zł		5 „

§ 6. Suma opłaty stosunkowej nie może wynosić mniej niż 2 zł.

Opłaty w sprawach spornych i egzekucyjnych.

§ 7. Pełną opłatę stosunkową pobiera się:

1) za zajęcie ruchomości i za zajęcie wierzytelności i innych praw majątkowych, związanych z posiadaniem dokumentu, wymienionych w art. 630, 639 § 1 k. p. c.;

2) za dokonanie opisu nieruchomości, nie mniej jednak niż . . . . 8 zł

3) za dokonanie sprzedaży przez publiczną licytację ruchomości, nieruchomości i praw, za dokonanie sprzedaży z wolnej ręki ruchomości, lub w razie objęcia ruchomości przez wierzyciela—od uzyskanej ceny, nie mniej jednak niż . 5 „

Jeżeli czynność wymieniona w p. 2 trwała dłużej niż 3 godziny, to za każdą następną rozpoczętą godzinę, opłatę podwyższa się o . . . . 2 „

Opłatę za dokonanie sprzedaży należy pobrać, choćby sprzedaż została uznana za niedoszłą do skutku z powodu nieuiszczenia w terminie ceny nabycia (art. 613 k. p. c.).

§ 8. Połowę opłaty stosunkowej pobiera się:

1) za zajęcie ruchomości, wierzytelności i innych praw majątkowych, związanych z posiadaniem dokumentu, wymienionych w art. 630 k. p. c., jeżeli zajęcie następuje przez zaznaczenie w protokóle poprzedniego zajęcia (art. 587 § 1, 641 § 1 k. p. c.);

2) za zajęcie wierzytelności i innych praw majątkowych poza wymienionemi w art. 630 i 639 § 1 k. p. c.;

3) za sprawdzenie zajętych ruchomości bez równoczesnego dokonania zajęcia (art. 587 § 2 k. p. c.);

4) za opis zajętego prawa lub ruchomości (art. 634, 817 § 3 k. p. c.);

5) za oszacowanie.

Opłata za oszacowanie nie należy się, jeżeli oszacowania dokonywa komornik przy zajęciu, opisie lub sprzedaży.

Jeżeli oszacowania dokonywa komornik w toku egzekucji celem zniesienia współwłasności, opłatę za tę czynność oblicza się od sumy oszacowania.

§ 9. Opłata stała wynosi:

1) za doręczenie dokonane przez komornika, jeżeli obecność komornika przy doręczeniu jest konieczna i stanowi ono samoistną czynność, z wyjątkiem doręczeń w toku sądowego postępowania egzekucyjnego . . . 0,80 zł

2) za wykonanie przymusu osobistego . . . . 20 „

3) za przyjęcie sumy od dłużnika wierzytelności (art. 631 k. p. c.) przekazywanej wierzycielowi lub składanej do depozytu . . . . 1 „

4) za odebranie dłużnikowi dokumentu lub rzeczy ruchomej wraz z oddaniem ich wierzycielowi, do depozytu lub na skład (art. 638, 650, 812 k. p. c.) . . . . . 5 „

5) za czynności związane z przeniesieniem zajętych ruchomości na inne miejsce . . . . 3 „

6) za asystowanie stronie celem usunięcia oporu (art. 820 k. p. c.) . . . . 5 „

Jeżeli czynność, wymieniona w p. 4) — 6), trwała więcej niż godzinę, to za każdą następną rozpoczętą godzinę opłata zwiększa się o 2 zł.

Za doręczenie do rąk pełnomocnika lub kuratora, ustanowionych dla kilku uczestników, należy się wynagrodzenie za jedno doręczenie.

§ 10. Opłata stała wynosi:

1) za wprowadzenie w posiadanie nieruchomości, usunięcie z niej ruchomości, wprowadzenie zarządcy w zarząd lub sekwestr nad nieruchomością:

a) przy nieruchomościach ziemskich o obszarze:
- do 3 ha . . . . 7 zł
- do 8 ha . . . . 10 „
- do 15 ha . . . . 13 „
- do 30 ha . . . . 16 „
- ponad 30 ha od każdych dalszych rozpoczętych 10 ha dodatkowo po . . . . 1 „

b) przy nieruchomościach miejskich lub zakładach fabryczno - przemysłowych według szacunku ubezpieczeniowego:
- do 3000 zł . . . . 7 „
- do 10.000 zł . . . . 10 „

do 20.000 zł . . . . 13 „
do 100.000 zł . . . . 16 „
ponad 100.000 zł od każdych rozpoczętych
10.000 zł dodatkowo po . . . . 1 „

2) za dokonanie eksmisji z lokalu:

a) jednoizbowego . . . . 3 „

b) dwuizbowego i większego:
od pierwszej izby . . . . 3 „
od każdej następnej . . . . 2 „

Pomieszczeń pobocznych jak: przedpokoje, korytarze, werandy, łazienki, spiżarnie, alkowy i pokoje dla służby nie uwzględnia się przy obliczeniu opłaty.

Jeżeli czynność, wymieniona w p. 1) i 2), trwała dłużej niż 3 godziny, to za każdą następną rozpoczętą godzinę opłata zwiększa się o 2 zł.

§ 11. Jeżeli komornik po przybyciu na miejsce spełnienia czynności odstąpił od jej wykonania z powodu zapłaty lub z innych przyczyn, uzasadniających zawieszenie lub umorzenie postępowania albo wstrzymanie wykonania czynności, opłata wynosi:

1) w przypadku, gdy celem czynności był opis, oszacowanie lub licytacja — połowa opłaty, jakaby się należała za dokonanie tej czynności, przyczem w razie odstąpienia od licytacji opłatę oblicza się od ceny oszacowania;

2) w innych przypadkach . . . . 3 zł.

§ 12. Opłatę w wysokości 2 zł pobiera się w przypadku:

1) niedokonania zajęcia z powodu braku przedmiotów, podlegających zajęciu;

2) nieodebrania rzeczy ruchomej z powodu jej nieodnalezienia (art. 638, 650, 812 k. p. c.);

3) niewykonania eksmisji;

4) niedokonania sprzedaży z powodu braku licytantów.

Opłaty w innych sprawach.

§ 13. Opłata stała wynosi:

1) za ofiarowanie pieniędzy wierzycielowi w imieniu dłużnika:
do 500 zł . . . . 3 zł
ponad 500 zł . . . . 5 „

2) a) za dokonanie spisu majątku lub jego części;

b) za opieczętowanie albo zdjęcie pieczęci bez dokonania jednocześnie spisu:
za pierwszą godzinę . . . . 5 „
za każdą następną rozpoczętą godzinę . . . 2 „

3) za aresztowanie osoby z powodu upadłości . . 20 „

Poza tem do czynności w postępowaniu niespornem i upadłościowem stosuje się odpowiednio przepisy § 5 — 12 rozporządzenia niniejszego.

Rozdział III.

Wydatki.

§ 14. Komornikowi należy się w całości zwrot wszelkich wydatków gotówkowych jako to: na opłaty pocztowe, opłaty za doręczenia, uskuteczniane przez organa sądowe i gminne, na należności biegłych, koszty ogłoszeń w dziennikach, koszty przeniesienia i przechowania oraz należności osób przywołanych do czynności.

§ 15. Za każde doręczenie, niewymienione w § 9 i 14 i w toku sądowego postępowania egzekucyjnego, komornik tytułem wydatku pobiera — 40 gr.

§ 16. Nadto tytułem zwrotu wydatków za sporządzenie wezwań, zawiadomień, ogłoszeń, protokółów i innych pism, które w toku postępowania przy wykonywaniu czynności należy z urzędu sporządzić, komornik ma prawo pobrać na rzecz swoją:

1) od wniosku o wszczęcie lub podjęcie zawieszonej lub wstrzymanej egzekucji należności pieniężnych połowę stawek wymienionych w § 5, jednak:

a) przy egzekucji z nieruchomości nie mniej niż 10 zł, a nie więcej niż 30 zł;

b) przy egzekucji z ruchomości, wierzytelności i innych praw majątkowych nie mniej niż 3 zł, a nie więcej niż 15 zł;

2) od wniosku o wszczęcie lub podjęcie zawieszonej lub wstrzymanej egzekucji roszczeń niepieniężnych:

a) celem zniesienia współwłasności nieruchomości . 15 zł

b) innych roszczeń niepieniężnych . . . . . . 3 „

3) od wniosku o wykonanie zarządzenia tymczasowego (zabezpieczenia powództwa) połowę wynagrodzenia w myśl p. 1) i 2) zależnie od rodzaju zarządzenia tymczasowego.

§ 17. W postępowaniu niespornem i upadłościowem komornik pobiera na rzecz swoją wynagrodzenie za sporządzenie wezwań, zawiadomień, ogłoszeń, protokółów, odpisów, za uwierzytelnienia i zaświadczenia — za każdą choćby rozpoczętą stronicę tych pism . . . . 50 gr.

Stronica arkusza powinna zawierać przeciętnie 25 wierszy, a każdy wiersz 45 liter pisma

W postępowaniu egzekucyjnem wynagrodzenie powyższe pobiera komornik tylko za sporządzenie na żądanie strony odpisów, uwierzytelnień, zaświadczeń. Za pisma, które komornik w myśl przepisów kodeksu postępowania cywilnego powinien sporządzić z urzędu, nie pobiera on wynagrodzenia, unormowanego paragrafem niniejszym.

§ 18. Jeżeli komornik na żądanie strony wykonywa czynność w miejscowości odległej więcej niż 2 km od jego siedziby, ma prawo do wynagrodzenia w kwocie 40 groszy za każdy rozpo-

częty kilometr odległości miejsca dokonania czynności od jego siedziby.

Jeżeli w czasie jednego przejazdu komornik wykonywa kilka czynności, należy mu się pełne wynagrodzenie według ustępu poprzedzającego od każdej czynności zosobna, chyba że wykonywa je w tej samej sprawie. W tym przypadku należy się komornikowi wynagrodzenie za jeden tylko przejazd.

Komornikowi nie służy prawo do diet i kosztów przejazdu według norm przewidzianych dla funkcjonarjuszów państwowych z powodu wykonywania poza jego siedzibą.

Rozdział IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 19. W sprawach wszczętych przed 1 stycznia 1933 r. stosuje się przepisy dotychczasowe. Na obszarze Sądów Apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz Sądu Okręgowego w Cieszynie w sprawach tych nie pobiera się opłaty sądowej od pism i załączników, wnoszonych do komornika; do spraw tych natomiast stosuje się przepisy rozdziału III z tą zmianą, że wynagrodzenie za sporządzenie z urzędu pism, wezwań, zawiadomień i obwieszczeń, pobiera komornik według § 17. Pozatem w tych sprawach komornik ma prawo do wynagrodzenia, ustalonego rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 lutego 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 129) niezależnie od miejsca gdzie czynność jest wykonywana.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r.

Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc wszelkie przepisy w zakresie unormowanym tem rozporządzeniem.

Minister Sprawiedliwości: **Czesław Michałowski.**

Kilka uwag o egzekucji z ruchomości według nowych przepisów

Niepretendując w niniejszym krótkim artykule do wyczerpania kwestji egzekucji z ruchomości według nowych przepisów prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem z d. 27 października 1932 r. (Dz. Ust. 93/32 poz 803) pod względem wykładu syste-

matycznego czy też porównawczego (w zestawieniu z dotychczasowemi przepisami ustawy postępowania cywilnego), — rzucimy garść uwag, które nasuwają się przy zapoznawaniu się z nową procedurą egzekucyjną. Bardzo istotną nieznaną dotychczasowym stosunkom inowacją jest dopuszczenie egzekucji w dni niedzielne i ustawowe uznane za święta powszechne, jako też w porze nocnej „za zezwoleniem kierownika sądu" (nb. czytaj „egzekucyjnego" — ob. tytuł pierwszy prawa o egzekucji). Dalej b. istotnem, jak podnoszą liczne głosy obywatelskie, zamachem na swobody konstytucyjne jest przepis (art. 553) zezwalający komornikowi na dokonywanie rewizji w mieszkaniu dłużnika, — a nawet rewizji osobistych. Łączy się to ze sprawą przymusu osobistego, który bywa również odrębnym sposobem egzekucji, jak to wynika z przepisów oddziału 3 Rozdz. I (o egzekucji z ruchomości) w tytule II-gim prawa o egzekucji („ o wyjawienie majątku" — art. 625).

W tym zaś względnie zbliża rzeczony przepis tryb postępowania egzekucyjnego sądowego do trybu postępowania egzekucyjnego skarbowego, do czego jeszcze powrócimy. W dziale przepisów ogólnych (tytułu I-go prawa) spotykamy cały szereg postanowień dotyczących zasad obowiązujących przy egzekucji z ruchomości, i dlatego, zanim przejdziemy do technicznego oznaczenia sposobu egzekucji z ruchomości te zasady najpierw omawiamy. Tak szczególnie ograniczają sposób prowadzenia egzekucji z ruchomości postanowienia art. 570 i nast. o wyłączeniach prawnych przedmiotów z pod egzekucji. W tym względzie zestawienie rzeczonego przepisu z art. 973 u. p. c. i nast. nasuwa nam wniosek. że nowe prawo, uwzględniając bardzo wydatnie zmianę stosunków i dostosowując się do wymogów słuszności i celowości społecznej, mimo wszystko nastręcza liczne wątpliwości ze względu na jego sposób redakcji. Tak więc np. niewiadomo z zestawienia pkt. 5 i 6 art. 570, czy nie podlegają egzekucji „przedmioty i surowce niezbędne na okres 1-go miesiąca do osobistego zarobkowania dłużnika pracującego... (obacz a contrario p. 5 art. 570) **umysłowo"** lub też „przyzwoite ubranie dłużnika, pracującego (obacz a contrario p. 6 art. 570) fizyczne". Wyjście z tej trudnej sytuacji danej art. 581 § 3, który głosi, że nie należy zajmować więcej ruchomości ponad te, które są potrzebne do zaspokojenia należności i kosztów egzekucyjnych", — oraz art. 561 p. 6, (powracając do tytułu 1-go prawa „o przepisach ogólnych"), który stanowi, że egzekucję się umarza, jeżeli jest oczywiste, że nie uzyska się z niej więcej, niż koszta egzekucyjne. Te artykuły nowego prawa przychodzą w sukurs dłużnikowi, zapobiegając złośliwemu nieraz, jak dotąd rujnowaniu go przez wierzyciela. Temu celowi służy art. 610, który nakazuje przerwanie licytacji, gdy ze sprzedaży części zajętych ruchomości osiągnięta zostanie suma wystarczająca na zaspokojenie wierzyciela. Również chroni dłużnika postanowienie, art. 581 § 2, o sprzedaży udziału we wspólności, że zajęte ruchomości nie mogą być sprzedane ani w pierwszym, ani w drugim

terminie sprzedaży poniżej pewnego stosunku do ceny oszacowania (½, lub ½ od ⅖). Dłużnik nie jest narażony według nowych przepisów na wyczekiwanie przybycia komornika, bo przetargu nie można rozpoczynać później, niż w dwie godziny po czasie oznaczonym (art. 606) w obwieszczeniach. Nadto dłużnik nie jest odpowiedzialnym wobec nabywcy ruchomości z licytacji za wady rzeczy lub z powodu pokrzywdzenia (art. 620).

Z drugiej strony jest jednak wierzyciel zabezpieczony przed ukryciem rzeczy przez dłużnika, gdyż poza instytucją wyjawienia majątku (oddział 3) prawo nakazuje komornikom do wydawania zarządzeń zapobiegających usunięciu ruchomości jeszcze nie zajętych. (art. 585).

Wierzyciela w zupełnie dostatecznej mierze chronią przepisy nakazujące dokonywanie słusznego oszacowania (art. 81) oraz przewidujące nakładanie surowych kar na dłużników odmawiających udzielenia wyjaśnień lub udzielających wyjaśnień nieprawdziwych, (atr. 584) wreszcie wyłączenie udziału w przetargach pewnych osób i przekazywanie na wierzycieli do podziału sum osiągniętych z rękojmi i grzywien od odstępujących od udziału w przetargach wierzycieli. Chroniąc w ten sposób i wierzyciela i dłużnika, prawo jednocześnie daje dostateczną ochronę osobom trzecim, których prawa naruszałaby egzekucja. W tym względzie (art. 567, 581 § 2, 583 i 597 § 1) nowego zasługują na bardziej szczegółowe ich omówienie.

Nad dopilnowaniem i spełnieniem obowiązków przez wszystkie te osoby czuwa komornik, któremu nowe przepisy pozostawiają duży zakres samodzielności. Ta samodzielność zaznacza się przy zgłaszaniu wniosków o ukaranie dłużnika (art. 584), przy wydawaniu zarządzeń co do zapobiegania usunięciu ruchomości (585), oszacowaniu (588), wyznaczaniu zwalnianiu i wynagradzaniu dozorców zajętych ruchomości (590—594), sprzedaży papierów i ruchomości z wolnej ręki (600 — 618), wreszcie umarzaniu egzekucji (620, § 3). Komornik skądinąd skrępowany jest przy wyznaczaniu terminów czynności, gdyż prawo czuwa nad tem, by procedura była szybka i prosta.

Dotyczy to terminów sprzedaży i obwieszczeń (599, 618, 603). Uproszczenie procedury dotyczy w szczególności samego trybu odbywania przetargów (art. 600 i nast.). To są podstawowe rysy nowego prawa.

Jerzy Kenigstein, adwokat.

Sądownictwo w chwili obecnej

Warunki wymagane dla objęcia stanowiska.

Obok wymogów natury ogólnej jak obywatelstwo polskie, oraz pełnia praw cywilnych i obywatelskich, kandydat na stanowisko sędziego winien: mieć ukończone dwadzieścia pięć lat życia, odbyte studja prawnicze z przepisanemi w Polsce egzaminami, odbyć aplikację sądową i złożyć egzamin sędziowski.

Od tych wymagań zwolnieni są profesorowie i docenci nauk prawniczych na uniwersytetach polskich, adwokaci, urzędnicy referendarscy Prokurat. Generalnej i oficerowie korpusu sądowego.

Co do objęcia stanowiska sędziowskiego istnieje zastrzeżenie, że nikt nie może zostać sędzią w tym sądzie, w którym jest już sędzią lub prokuratorem jego krewny do czwartego, lub powinowaty do drugiego stopnia włącznie. W razie późniejszego powstania powinowactwa, ten który zawarł związek małżeński tworzący powinowactwo, powinien być przeniesiony na inne równorzędne stanowisko.

Oprócz powyżej wymienionych warunków od kandydatów na sędziów okręgowych, wymagane jest odbycie przynajmniej trzyletniej służby na stanowisku sędziego grodzkiego, podprokuratora okręgowego, lub trzyletniej po złożeniu egzaminu sędziowskiego służby na stanowisku sekretarza sądu okręgowego. Odpowiednio wymagane jest odbycie trzyletniej służby na stanowisku sędziego sądu okręgowego lub równorzędnej dla objęcia stanowiska prezesów i vice - prezesów sądów okręgowych, sędziów lub vice - prezesów apelacyjnych.

Wreszcie od kandydatów na prezesów sądów apelacyjnych i sędziów Sądu Najwyższego wymagana jest trzyletnia służba na wyżej wymienionych stanowiskach prezesa sądu okr., sędziego apelacyjnego, prokuratora, lub vice - prezesa sądu apelacyjnego oraz prokuratora Sądu Najwyższego, zaś lat sześciu na pozostałych niższych stanowiskach sądowniczych, za wyjątkiem sędziego grodzkiego.

Wreszcie prezesem Sądu Najwyższego zostać może sędzia lub prokurator Sądu Najwyższego, prezes lub prokurator apelacyjny, o ile mają w ogólności nie mniej niż dwanaście lat służby sędziowskiej lub prokuratorskiej.

Pozatem Sędzią Sądu Najwyższego zostać może profesor prawa, sędzia Najwyższego Trybunału Administracyjnego, sędzia Najwyższego Sądu Wojskowego.

Nominacje.

Sędziów mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek ministra sprawiedliwości, przedstawiany w porozumieniu z prezesem Rady Ministrów.

Przy nominacji na wszelkie stanowiska sędziowskie wyższe

od stanowiska sędziego sądu grodzkiego, wypowiada się o osobie i kwalifikacjach kandydatów kolegjum administracyjne tego sądu, w którym stanowisko ma być objęte (np. w sądzie okręgowym) i kolegjum administracyjne sądu bezpośrednio wyższego, jak również prezesi obu sądów. Każde z kolegjów ustala listę trzech kandydatów, których wskazuje jako najodpowiedniejszych dla objęcia wakującego stanowiska.

Minister sprawiedliwości przedstawia do mianowania jednego z kandydatów wskazanych przez sądy.

Bez uciekania się do wyżej opisanej procedury, na każde wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, kolegjum administracyjne tego sądu winno wskazać trzech kandydatów.

Za wyjątkiem nominacji na stanowisko sędziego S. N., minister sprawiedliwości mianować może, na inne stanowisko sędziowskie, osobę odpowiadającą warunkom przez prawo wymaganym, według swego swobodnego uznania. Liczba jednak podobnych nominacji nie może przekraczać $^{1}/_{10}$ części przeciętnej liczby mianowań z ostatniego trzechlecia.

Prawa.

Obok wyszczególnionych powyżej uprawnień gwarantujących niezawisłość sędziowską, prawo o ustroju sądownictwa wyszczególnia następujące prawa sędziów: do wypoczynku pięcio lub sześcio tygodniowego stosownie do lat służby, oraz szczególne uprawnienie, ze uposażenie sędziego ulega zapowiedzeniu i zajęciu najwyżej do wysokości jednej piątej części przypadającej do wypłaty.

Obowiązki.

Rozporządzenie formułuje w następujący sposób zasadniczy obowiązek sędziego: ,,sędzia obowiązany jest służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej, obowiązki swego zawodu wypełniać zgodnie z ustawami i gorliwie, poświęcając im całą swą wiedzę i doświadczenie". Następnie sędzia obowiązany jest przestrzegać tajemnicy służbowej, na służbie i poza służbą strzec powagi sądu, unikać wszystkiego co mogłoby przynieść ujmę godności sędziego. Nie wolno mu należeć do stronnictw politycznych, ani brać udziału w takich wystąpieniach o charakterze politycznym, które mogłyby osłabić zaufanie do bezstronności sędziego.

Sędziemu nie wolno obok piastowanego stanowiska sędziego zajmować żadnego urzędu państwowego za wyjątkiem stanowisk: profesora, docenta i lektora w szkołach akademickich, o ile zajmowanie takiego stanowiska nie przeszkadza w pełnieniu obowiązków sędziowskich.

Sędziemu nie wolno oddawać się zajęciom ubocznym, któreby przeszkadzały w pełnieniu jego obowiązków sędziowskich albo mogły uchybiać jego godności lub zachwiać zaufanie do jego bezstronności.

M. J. K.

O zarządzie przymusowym nieruchomością

Gdy nieruchomość nie może być egzekwowaną bądź wskutek istniejących ograniczeń prawa własności, bądź też, gdy czysty dochód dwuletni z nieruchomości wystarczy na zaspokojenie egzekwowanej wierzytelności — wówczas wierzyciel w należycie uzasadnionym wniosku ma prawo według nowego prawa o egzekucji sądowej zwrócić się do Sądu w miejscu położenia nieruchomości o wszczęcie egzekucji przez ustanowienie zarządu przymusowego. Sąd wzywa dłużnika do zapłacenia długu w ciągu 2 tygodni pod rygorem wyznaczenia zarządcy, poczem w razie nieuiszczenia długu następuje zajęcie nieruchomości dłużnika przez oddanie jej w zarząd wyznaczonemu przez Sąd zarządcy. Jednocześnie z wysłaniem wezwania do dłużnika Sąd zawiadamia o tem władze podatkowe i instytucje publiczne, będące wierzycielami podlegającej egzekucji nieruchomości, wpis o wszczęciu egzekucji przesyła władzy hipotecznej lub zarządza wciągnięcie wzmianki do wykazu zajętych nieruchomości niehipotekowanych. Od tej chwili, a gdy dłużnik lub inna osoba i przedtem wiedzieli to niezależnie od zawiadomienia, nieruchomość jest egzekucyjnie w stosunku do każdego zajętą. To oznacza, że pożytki i dochody z niej mogą być egzekwowane przez zarząd przymusowy, a nie mogą być z niej zabierane, jak również nie mogą być przez dłużnika, który traci zarząd i użytkowanie zajętej nieruchomości, oddzielnie wykorzystywane czynsze i dzierżawy już obecne lub przyszłe i umowy ubezpieczenia.

Dłużnikowi nie wolno przeszkadzać ustanowionemu przez Sąd zarządcy, który ma mieć odpowiednie przygotowanie ,,zawodowe'', jakie, — bliżej niewiadomo, — gdyż w przeciwnym razie zostanie on (dłużnik) usunięty z pomieszczeń, z których korzysta w zajętej nieruchomości. Dłużnik, stawiając dostateczną, bliżej również przez prawo nieokreśloną rękojmię może sam zostać zarządcą nieruchomości, wtedy jednak nadzór nad nim sprawują bądź instytucje lub organizacje gospodarcze przez swych przedstawicieli, bądź nadzorcy zamianowani przez Sąd, stosujący się do poleceń tegoż Sądu w zakresie sposobu nadzoru.

Po zamianowaniu zarządcy komornik wprowadza go na polecenie Sądu w zarząd nad nieruchomością, o ile zarządca nie obejmie nieruchomości sam z mocy upoważnienia sądowego, jak również komornik zawiadamia wskazane przez wierzyciela osoby, aby należności przypadające na rzecz nieruchomości wpłacały zarządcy. Do czynności wykraczających poza ramy zwykłego zarządu (cb. art. 777 § 1), może być upoważniony zarządca, bądź przez strony, bądź przez Sąd, gdy chodzi o korzystne użytkowanie nieruchomości lub spieniężanie zbędnych pożytków.

W każdym **wypadku wydzierżawienia** nieruchomości taka zgoda stron lub zezwolenie Sądu są **koniecznie wymagalne.**

Również do Sądu tylko należy zatwierdzenie sprawozdań rachunkowych i z czynności zarówno dorocznych, jak i końcowych, przyczem Sąd wyznacza wynagrodzenie dla zarządcy, o ile nie jest nim sam dłużnik, i zwraca mu wyłożone wydatki.

Za niezłożenie sprawozdania grozi złożenie z zarządu i grzywna. Dłużnik ma prawo wzamian wynagrodzenia pokrywać z dochodów z nieruchomości najkonieczniejsze swe potrzeby i potrzeby swej rodziny w zakresie oznaczonym przez Sąd, jak również ma prawo do zwrotu poniesionych wydatków. Za zarząd odpowiada, jak z cudzego mienia. Wynagrodzenia i zwrotu wydatków można żądać tylko przy składaniu sprawozdań lub w miesiąc potem, a nie można ich dochodzić trybem powództwa. Fundusze niezbędne na pokrycie tych pozycji, o ile na to nie wystarczają dochody z nieruchomości, musi dostarczyć egzekwujący wierzyciel, w przeciwnym razie egzekucja zostanie umorzona.

Dochody płynące z nieruchomości obracane są, jak wylicza szczegółowo art. 784 na utrzymanie substancji majątku, do czego w szczególności wlicza się podatki od nieruchomości i należności z praw hipotecznych bieżące i za ostatnie 2 lata przed ustanowieniem zarządu przymusowego, podatki osobiste należności pracowników i instytucji ubezpieczeń społecznych bieżące i za rok poprzedni. Z nadwyżki dochodów zaspokojony zostaje egzekwujący wierzyciel, przyczem przepisy o pierwszeństwie pretensji instytucji kredytu długoterminowego pozostają w mocy. Te same zasady obowiązują przy zarządzie przymusowym nad współwłasnością nieruchomości z tem zastrzeżeniem, że o takim zarządzie zostają powiadomieni współwłaściciele.

W ten sposób bez potrzeby wyzuwania dłużnika z jego stanu posiadania stwarza się pod kontrolą Sądu pewien surogat postępowania zapobiegawczego, jakie mamy dla handlu i przemysłu. Interes nadal prosperuje, a tylko Sąd czuwa nad tem, by w należyty sposób były pokrywane wydatki i załatwieni wierzyciele. W roku bieżącym zanotować już możemy pewne dodatnie wyniki z ustanowienia instytucji zarządu przymusowego nad nieruchomościami rolnemi. Nowe prawo stworzy nowość tylko dla własności nieruchomej, miejskiej, której byt, jak wiadomo, jest w obecnej chwili ciężkiego kryzysu gospodarczego, bardzo poważnie zagrożony przez liczne subhasty, nie dające często pożądanego rezultatu ani dłużnikom, ani wierzycielom. Nowe prawo dla skuteczniejszego i celowego jego zrealizowania doczeka się, zapewne, jeszcze wydania uzupełniającego i wyjaśniającego je rozporządzenia wykonawczego, jednakże już w tej redakcji, jaka wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r. jest pomyślne bardzo celowe, i trzeba się spodziewać, że przyniesie dużą poprawę stosunków pomiędzy wierzycielami a dłużnikami z nieruchomości. **Jerzy Kenigstein,** adwokat.

Główne Zasady Polskiego Kodeksu Karnego.

(Dokończenie).

Ze względu na szczupłość miejsca części szczególnej Polskiego Kodeksu Karnego poświęcić możemy tylko parę uwag, omawiając ważniejsze jego rozdziały i ważniejsze stany faktyczne; zaznaczając w nawiasach wymiar sankcji karnej.

Zbrodnie stanu.

Zbrodnię stanu popełnia ten kto usiłuje pozbawić państwo Polskie niepodległego bytu lub oderwać część jego obszaru (powyżej 10 lat lub dożywotniego więzienia).

Rozdział ten wymienia z kolei następujące dalsze zbrodnie stanu: zamach na życie lub zdrowie Prezydenta (10 l. w., dożywot. lub kara śmierci); usiłowanie usunięcia przemocą Prezydenta, ciał ustawodawczych, rządu, lub sądów (od 10 l. w.).

Przestępstwa przeciw interesom zewnętrznym państwa i stosunkom międzynarodowym.

Tutaj wyszczególnione mamy m. in. następujące przestępstwa: wejście w porozumienie z osobami działającemi w interesie obcego państwa lub organizacji międzynarodowej w celu wywołania wojennych lub innych wrogich działań przeciw państwu Polskiemu (powyżej 10 l. w.); w czasie wojny działanie na korzyść nieprzyjaciela (10 l. w. lub dożywot.).

W szczególności zwrócić należy uwagę na przestępstwo z d r a d y d y p l o m a t y c z n e j zachodzące w wypadku gdy ktoś będąc upoważniony do działania w imieniu państwa Polskiego na gruncie międzynarodowym — działa na jego szkodę.

Przestępstwo szerzenia defetyzmu: kto w celu osłabienia ducha obronnego społeczeństwa rozpowszechnia w czasie wojny, lub w okresie grożącej wojny wiadomości mogące tego ducha osłabić (podlegą karze więzienia). Wreszcie przestępstwo nawoływania do wojny zaczepnej: kto publiczność nawołuje do wojny zaczepnej podlega karze więzienia do lat 5. Jednak ściganie następuje tylko wtedy gdy podobne przestępstwo karalne jest przez ustawy państwa, przeciw któremu nawoływanie jest skierowane.

Przestępstwa przeciwko głosowaniu w sprawach publicznych.

W rozdziale tym kodeks szeroko zajmuje się ochroną prawidłowości głosowania do ciał ustawodawczych i innych instytucji prawa publicznego. Karalne więc jest wpływanie na wynik głosowania, przekupstwo wyborcze (w znaczeniu czynnym i biernym t. zw. gdy ktoś usiłuje kogoś przekupić, lub daje się przekupić), wreszcie naruszanie zasad tajności wyborów.

Przestępstwa przeciwko władzom i urzędom.

Rozdział ten bierze w ochronę osobę prezydenta, ministrów, oraz rządu, sądów lub urzędów państwowych, przed znieważeniem czynnem lub słownem. (Ten rodzaj przestępstw omówiliśmy już częściowo w art. p. t. „O ochronę karno - prawną komorników sądowych drukowanym w „Egzekucji Sąd.").

Przestępstwa przeciwko opiece i nadzorowi.

Tutaj wymienić należy kilka charakterystycznych stanów faktycznych nowego kodeksu w zakresie przestępstw przeciwko obowiązkom alimentarnym, a mianowicie: złośliwe uchylanie się od wykonania ciążącego na kimś z mocy ustawy obowiązku łożenia na utrzymanie osoby najbliższej. Podobne uchylanie się względem innej osoby, jeżeli obowiązek łożenia na jej utrzymanie został stwierdzony prawomocnym wyrokiem sądowym. Wreszcie uchylanie się od wykonania ciążącego na kimś obowiązku przedsiębrania starań, koniecznych dla utrzymania życia lub zdrowia innej osoby i przez to spowodowanie jej śmierci.

Przestępstwa przeciwko życiu lub zdrowiu.

W tym rozdziale odmienne potraktowane są przestępstwa związane ze spędzeniem płodu.

Według kodeksu kobieta, która płód swój spędza, lub pozwala na spędzenie go przez inną osobę podlega karze aresztu do lat 8.

Kto za zgodą kobiety ciężarnej płód jej spędza lub przytem udziela pomocy podlega karze więzienia do lat 5.

Spędzenie płodu nie jest karalne jeżeli, zabieg był dokonany przez lekarza i przytem: a) był konieczny ze względu na zdrowie kobiety ciężarnej; b) ciąża była wynikiem zgwałcenia, czynu nierządnego z nieletnim, wreszcie wynikiem stosunku kazirodczego.

Dyskusję wywoływała sprawa uregulowania przez kodeks kwestji pojedynku, mianowicie kodeks nie karze zasadniczo udziału w pojedynku, a jedynie wypadek zadania śmierci lub uszkodzenia ciała w pojedynku i przepisuje za to karę więzienia do lat 5 lub aresztu.

Przestępstwa na szkodę wierzycieli.

Obok spowodowania niewypłacalności i bankructwa, kodeks karze jeszcze tego który w celu pokrzywdzenia wierzycieli, spłaca lub zabezpiecza niektórych tylko; kto w celu pokrzywdzenia wierzycieli ukrywa przedmioty majątkowe, lub zaciąga pozorne zobowiązanie wreszcie tych którzy do popełnienia powyższych przestępstw dopomagali.

M. J. K.

Zasady podatkowe

Zbliża się okres składania zeznań o dochodzie i uiszczenia państwowego podatku dochodowego. Sprawiedliwość wymaga, ażeby wszyscy płatnicy według swej możności ciężary podatkowe ponosili. Nikt się jednak pod ciężarem podatkowym nie powinien uginać, ale każdy powinien czuć go w jednakowym stopniu natężenia. Czem jest właściwie podatek?

Nauka ogólna o podatkach określa je według szeregu definicji różnych autorów zależnie od stanowiska, z jakiego dany autor traktuje podatki: a) jako wzajemną wymianę usług, dokonywaną pomiędzy państwem, a płatnikiem, b) jako rodzaj premji asekuracyjnej płatnika, c) jako koszty eksploatacji gospodarstwa społecznego, d) jako środek zdobywania źródeł dochodowych związku przymusowego, e) jako narzędzie reform socjalnych i f) jako jeden ze środków umożliwiających urzeczywistnienie solidaryzmu społecznego. Prawie w każdem z tych odmiennych powyżej wymienionych stanowisk znajduje się troska o państwo i jego interesy fiskalne oraz troska o dobro społeczne. W każdym jednak z tych punktów widzenia znajdujemy albo przewagę troski o skarb, albo przewagę troski o płatnika, przewagę po jednej lub po drugiej stronie.

a) Pojmowanie podatku ze stanowiska wymiany usług pomiędzy państwem, a płatnikiem nie jest nowe. Państwo daje bezpieczeństwo wszystkim wzamian należą mu się od wszystkich za to świadczenia pieniężne. Podatek nie płynie ani z dobrej woli płatnika, ani z uświadomienia sobie korzyści dla płatnika mogącej wyniknąć. Punkt ciężkości będący zarazem cechą charakterystyczną podatku, nie leży w woli płatnika lecz w samej zasadzie państwa i jego potrzebach, które nie są zawsze potrzebami płatnika.

b) Podatek nie jest również premją ubezpieczeniową podatnika. Jeżeli obowiązkiem państwa jest zapobieganie złu to nie jest jego obowiązkiem **odszkodowywanie** za jakąść niedolę ludzką, pierwszym zaś obowiązkiem ubezpieczającego jest właśnie **odszkodowywanie.**

c) Nie jest również podatek łożeniem na koszty eksploatacji gospodarstwa społecznego. Gospodarstwo państwowe lub gminne nie może być upodobnieniem do gospodarstwa prywatnego, w tym ostatnim bowiem chodzi o zysk, gdy w pierwszym chodzi o zaspakajanie potrzeb.

d) Podatek, jako środek zdobywania źródeł dochodowych państwa i gminy, ma na oku jedynie tylko fiskalną rację bytu. „Przez podatki" pisze dr. Leon Biliński , „rozumie się daniny, przez jednostki z tytułu ich przynależności do państwa i według ich możności regularnie uiszczane na rzecz utrzymania państwa, bez jakichkolwiek bezpośrednich świadczeń wzajemnych ze strony tegoż państwa".

e) Traktowanie podatku wyłącznie, jako narzędzie reform socjalnych, jest zbyt jednostronne, a nadmiar, nie odpowiadającem prawdzie ze stanowiska państwowego. Państwo nie dlatego pobiera podatki, ażeby tą drogą przeprowadzać reformy, ale dlatego, że dla pełnienia zadań i obowiązków potrzebuje środków pieniężnych.

f) Chcąc określić istotę podatku, należy wziąć pod uwagę charakter przymusowy państwa i gminy, zadania ich oraz środki umożliwiające spełnienie tych zadań. Państwo i gmina mają prawo nakładania podatków lecz jednocześnie mają obowiązek czuwania nad istnieniem, dobrobytem i rozwojem społeczeństwa.

Ojciec ekonomji politycznej Adam Smith w sprawie zasad podatkowych sformułował słynne ,,cztery maksymy" w dziele swojem o ,,Bogactwie narodów". ,,Maksymy" te są następujące:

1. ,,Obywatele państwa powinni brać udział w utrzymaniu państwa, każdy, o ile to możliwe, wedle swej zdolności płatniczej, t. j. w stosunku do dochodów, z jakich każdy korzysta pod osłoną państwa". Jest to nie co innego, jak postulat sprawiedliwości: podatek powinien być sprawiedliwy, to znaczy, należy opodatkowywać więcej tych, którzy więcej płacić mogą, bez względu na to, czy większych lub mniejszych doznają od państwa korzyści.

2. ,,Podatek, jaki każde indywiduum powinno płacić, powinien być jasny, a nie od samowoli zależny". Chodzi tutaj o to, ażeby każdy płatnik zgóry i jasno wiedział ile i w jakim terminie ma wnieść podatki a zarazem chodzi też o to, ażeby wysokość podatku nie zależała od własnowoli urzędu skarbowego.

3. ,,Każdy podatek powinien być wybierany w czasie i sposobie uznanym za najdogodniejszy dla płatnika". Zasada słuszna, zalecająca jak się ktoś mądry wyraził, strzyżenie owieczki wówczas, gdy ma najwięcej wełny. Zasada ta korzystną jest dla skarbu i dla płatnika, któremu łatwiej jest w dogodnym dla siebie czasie podatek uiścić.

4. ,,Każdy podatek powinien tak być ułożony, ażeby jaknajmniej wyciągał z kieszeni płatnika pieniędzy, nie dochodzących do skarbu". Jest to zasada oszczędności w organizacji władz skarbowych. Chodzi mianowicie o to, ażeby sama czynność wybierania podatków nie była zbyt kosztowna, co daje się osiągnąć, zarówno drogą sprawnej organizacji (administracyjnej), jak i pracowitości urzędników i nie zbytnio licznego personelu.

Zasługą tych czterech maksym jest, że nie mogą ulegać dyskusji i że są powszechnie zrozumiałe. Jest to cechą ludzi wielkich, że są autorami myśli prostych.

Podatki dzielą się na stałe i niestałe, czyli pośrednie i bezpośrednie. Do kategorji podatków pośrednich należą: cła, akcyzy, podatki stemplowe i t. p. Podatkiem bezpośrednim nazywa się podatek, który wybierany jest za pomocą t. zw. fasji podatkowej, czyli zwrócenie się piśmiennie władzy poborczej do podatnika z żądaniem opłacenia w terminie wskazanym należnego podatku. Podatek gruntowy, podatek od nieruchomości miejskich, podatek

mieszkaniowy, podatek dochodowy, podatek przemysłowy i t. p. są podatkami bezpośredniemi, ponieważ władze skarbowe zwracają się z fasją podatkową do płatnika i dlatego podatek taki, ze względu na bezpośrednią styczność władz skarbowych z płatnikiem nosi nazwę bezpośredniego podatku. Natomiast wszędzie tam, gdzie tej bezpośredniej styczności skarbu z istotnym płatnikiem niema lub gdzie niema fasji podatkowej, mamy do czynienia z podatkiem pośrednim.

Nas obchodzi najbardziej podatek dochodowy, który w całej pełni rozwinął się względnie dość późno, a to dlatego, że ludność broniła się długo przed wtargnieniem urzędów skarbowych do zakresu spraw o charakterze osobistym. Objektem opodatkowania jest dochód. Pojęcie dochodu jednak nie jest tak prostem, ażeby wątpliwości nie nasuwało. Ekonomiści dochodem nazywają przysporzenie majątku, wyrażone w pieniądzu. Za dochód nie mogą być uważane: darowizna, wygrana na loterji, lub nawet renta gruntowa. Darowizna lub wygrana może być uznaną za jednorazowy przychód, lecz nie jest dochodem. Rozróżniać należy pojęcie dochodu od pojęcia zysku. Zyskiem nazywamy przysporzenie sobie majątku, a dochód składa się z szeregu zysków osiąganych z czynności.

Ważnem zagadnieniem w sprawie stosunku prawa podatkowego do dochodu jest źródło, skąd dany dochód pochodzi, czy płynie z majątku, czy też z pracy. Rzecz prosta, że dochód z pracy daleko oględniej traktowany być winien, jako z natury rzeczy mniej pewny i mniej stały (zależy od zdrowia, sił i t. p. pracującego), i dlatego, że źródło tego dochodu kończy się wraz z życiem osobnika.

Postulat sprawiedliwości społecznej przemawia za pozostawieniem pewnego poziomu dochodów bez opodatkowania t. zw. minimum egzystencji. Za minimum egzystencji uważany być winien taki dochód, który jest minimalnie potrzebny do utrzymania życia na stopie średniego dobrobytu. Z tego założenia wychodząc, jest niemożliwe ścisłe określenie, na czem minimum egzystencji polega, zwłaszcza, iż pojęcie dobrobytu jest bardzo względnem i subjektywnem. Nie mniej jednak stara się zazwyczaj prawodawca uchwycić tutaj punkt przeciętny. Określane przez prawodawcę minimum egzystencji zawsze uważane być powinno za czasowe, bo warunki ogólne są zmienne: z chwilą ogólnej zwyżki kosztów utrzymania, minimum egzystencji ulec powinno podniesieniu. Trzeba mieć na uwadze i tę okoliczność, że koszty utrzymania w jednym i tym samym czasie nie są jednakowe w różnych miejscowościach jednego i tego samego kraju. Byłoby pożądanem, ażeby podatek dochodowy, słusznie roszczący sobie pretensje do najdoskonalszego z dotychczas znanych licznych podatków, uwzględniał różnorodność kosztów utrzymania nprz. w miastach, gdzie koszt utrzymania jest wyższy i gdzie podatnik z innych jeszcze tytułów wyższe ciężary podatkowe ponosi.

W każdym razie podatek dochodowy jest najracjonalniejszy,

najbardziej odpowiadający postulatom sprawiedliwości i zarazem najkorzystniejszy dla skarbu. Podatek dochodowy ważną rolę odgrywa w dziedzinie pedagogiki społecznej: dobrze jest, jeżeli ludność przyuczaną jest do rachunkowości, ładu i porządku, do obliczania swoich dochodów, a przeto do układania budżetów domowych. System deklarowania dochodów swoich, lub konieczność sprawdzenia, czy oszacowanie, dokonane przez komisję podatkową, nie jest przesadne, jaknajbardziej temu właśnie sprzyjają. Nie należy wszakże żądać od ludności popierania swych deklaracji przysięgą, to bowiem obniża powagę przysięgi. Natomiast wszelkie świadomie faszywe deklaracje podatników powinny być surowo karane.

Dzięki swej znakomitej elastyczności, podatek dochodowy może być źródłem stale wzrastającego przychodu skarbu. Skarb, dbały o dobrobyt ludności, znajduje tu jakby zasłużoną nagrodę za troskę, roztaczaną nad dobrobytem ludności: im dobrobyt ludności jest większy, tem większe są wpływy skarbowe, są one nie tylko dla skarbu pewnego rodzaju nagrodą, lecz podnietą oraz zachętą do dalszej troski w tej mierze.

Leon Wiśniewski.

Z życia organizacji

Walne zebranie K. S. apelacji Warszawskiej, Lubelskiej i Wileńskiej.

18 grudnia r. ub. odbyło się w Warszawie Walne Zebranie członków Zrzeszenia Komorników Sądowych w apelacjach Warszawskiej, Lubelskiej i Wileńskiej.

Po zagajeniu zebrania przez prezesa Zarządu Głównego kol. Jana Sankowskiego na przewodniczącego powołano kol. Sawickiego, na asesorów kol. kol. Eggera i Rutkowskiego, a na sekretarza kol. Opolskiego.

Sprawozdanie Zarządu Głównego wygłosił kol. Lutostański, a z ramienia komisji Rewizyjnej kol. Jesionowski, Sprawozdania Walne Zebranie przyjęło jednogłośnie udzielając Zarządowi Głównemu absolutorjum.

Następnie przeprowadzono dłuższą dyskusję w sprawie likwidacji kasy zapomogowej, która straciła swoją rację bytu z tego względu że zaledwie kilkunastu kolegów regularnie opłacało składki zapomogowe wobec czego fundusz zapomogowy nie tylko był wyczerpany, ale czerpał pożyczki z kasy Zrzeszenia. Po wypowiedzeniu się w tej sprawie kol. kol. Sankowskiego, Jarczyka, Bo-

rzęckiego, Michalczyka, Lutostańskiego i Znamierowskiego Walne Zebranie przyjęło jednogłośnie następującą uchwałę:

,,Wobec niepodporządkowania się przez większość zrzeszonych kolegów komorników uchwałom Ogólnych Zebrań w sprawie płacenia uchwalonych składek na fundusz zapomogowy wskutek czego fundusz ten od dłuższego czasu nie istnieje i Zarząd Główny zmuszony był żądania kolegów korzystających z dobrodziejstwa uchwał w przedmiocie zapomóg pokrywać z funduszów składek członkowskich, co nie może być nadal tolerowane, jako podkopujące istnienie Zrzeszenia i stojące w sprzeczności z podstawami prawnemi instytucji funduszu zapomogowego, stworzonego w danym wypadku na mocy odrębnych uchwał a nie na mocy samego statutu, że jak się okazało ściąganie składek na fundusz zapomogowy wobec niepodporządkowania się kolegów wezwaniom jest niemożliwem, że intencją Ogólnego Zebrania uchwalającego wypłacenie zapomóg z funduszów składkowych dotyczyło tylko chwilowego pokrywania wypłat zapomogowych by w tym krytycznym momencie szybko przychodzić z pomocą kolegom lub ich rodzinom a nie odraczać wypłaty zapomogi do czasu ściągnięcia od wszystkich kolegów odpowiednich składek, że w żadnym wypadku uchwała w przedmiocie pokrywania zapomóg z funduszu statutowo - składkowego nie mogła dotyczyć samego funduszu składkowego. Walne Zebranie postanowiło z dniem dzisiejszym anulować uchwały swoje z dnia 31 maja 1928 r., 6 kwietnia 1929 r., 26 maja 1929 r. i następne w przedmiocie kasy zapomogowej i funduszu zapomogowego ze wszystkiemi skutkami prawnemi w stosunku do wszystkich członków Kasy Zapomogowej i uznać, że z dniem dzisiejszym Kasa zapomogowa przestała istnieć".

W sprawie likwidacji Zrzeszenia, w związku z powołaniem do życia ogólnopolskiego Zrzeszenia K. S. uchwalono **nie rozwiązywać Zrzeszenia do czasu zatwierdzenia Statutu ogólnego Zrzeszenia przez władze administracyjne.**

Po wyczerpaniu porządku dziennego kol. Wł. Jarczyk poinformował Walne Zebranie o pracach Ministerstwa Sprawiedliwości w sprawach przepisów biurowych, taksy i t. p.

Walne Zebranie podziękowało referentowi i Zarządowi Głównemu za obronę zawodowych interesów komorników sądowych.

Przed zamknięciem obrad, zebrani na wniosek przewodniczącego, uczcili przez powstanie pamięć zmarłego członka Zrzeszenia Jana Gałacha.

Zebranie Zarządu Głównego.

7 stycznia o godz. 5 p. p. w lokalu Zrzeszenia odbędzie się zebranie Zarządu Głównego Z. K. S.

WSPOMNIENIE POŚMIERTNE.

W dniu 17 grudnia 1932 r. w Białej Podlaskiej zmarł nasz kolega ś. p. **Jan Zenon Gałach**, członek Archikonfraterni Literackiej św. Jana w Warszawie, Komornik Sądowy w Janowie Podl.

Zmarły od najmłodszych lat pracował w sądownictwie, zajmując kolejno stanowiska Sekretarza Sądu Pokoju w Warszawie, Komornika w Przasnyszu, Mławie, a po wojnie światowej jako pierwszy Sekretarz organizującego się Sądu Okręgowego w Białej Podlaskiej.

W zmarłym przedwcześnie, bo w 59 roku życia, tracimy jednego z najlepszych ludzi i kolegów.

Niech Mu ziemia lekką będzie!

OD ADMINISTRACJI.

Załączając do numeru blankiety nadawcze na konto P. K. O. Nr. 23.452 prosimy p. p. Prenumeratorów o wpłacenie prenumeraty za m-c styczeń i kwartał 1-szy.

Przypominamy, że prenumerata musi być wpłacana z góry, gdyż w myśl obowiązujących przepisów pocztowych, opłata pocztowa za wysyłane egzemplarze jest opłacana na początku każdego miesiąca.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego

W sprawie spadkobierców Leona B. w przedmiocie sprzedaży nieruchomości Wola Nr. 264/3106 C. C. C.

Sąd Najwyższy rozpoznawał skargę kasacyjną adwokata Bernarda Maliniaka, pełnomocnika spadkobierców Leona B., na decyzję Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie sprzedaży nieruchomości Wola Nr. 264/3106 C. C. C.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego - referenta, głosu rzecznika skarżących i wniosków Prokuratora,

z w a ż y w s z y:

że, zarzucając w skardze kasacyjnej Sądowi Apelacyjnemu obrazę art. 12, 51 i 119 U. H. oraz art. 339, 711, 1572, 1592, 1594 i 1214² U. P. C., skarżący wychodzą z założenia, że nabywca nieruchomości na licytacji, chociażby uiścił cenę w sposób, przewidziany

ustawą, czyli przez zdeponowanie odpowiedniej sumy w gotowiźnie, spłacenie niektórych wierzytelności hipotecznych i zaliczenie własnej wierzytelności hipotecznej, o ile utrzymała się w cenie za nieruchomość, obciążony jest nadal obowiązkiem uiszczenia sumy, przypadającej wierzycielowi, którego wierzytelność, hipotecznie zabezpieczona, mieści się w cenie sprzedaży, lecz nie może być wypłacona z powodu wywiezienia do Rosji przez byłe władze rosyjskie kwoty pieniężnej, wniesionej przez nabywcę do kasy skarbowej do depozytu sądu na pokrycie ceny, wskutek czego wierzyciel utracił źródło zaspokojenia;

że założenie to jest błędne, od nabywcy bowiem nie można żądać za nabytą przez niego nieruchomość nic ponadto, do czego obowiązuje go ustawa, skoro więc w danym przypadku R-cht, nabywając na licytacji w 1914 r. nieruchomość, obciążoną wierzytelnością skarżących, wykonał warunki licytacyjne zgodnie z art. 1572, 1575 U. P. C. i ust. 2 art. 1251 K. C., zostało stwierdzone wyrokiem adjudykacyjnym, żądanie skarżących, aby ich wierzytelność, dopóki nie będzie zapłacona przez R-chta, pozostała nadal na hipotece sprzedanej nieruchomości dlatego tylko, że wniesiona przez nabywcę w czasie właściwym, jak tego wymaga ustawa, do depozytu sądowego suma, z której pomieniona wierzytelność miała być zaspokojona, była wywieziona do Rosji i dotąd nie jest zwrócona, słusznie zostało oddalone przez Sąd Apelacyjny, jako pozbawione jakiejkolwiek podstawy prawnej i sprzeczne z treścią art. 1584 U.P.C.;

że przeto zaskarżona decyzja Sądu Apelacyjnego, wbrew mniemaniu skarżących, jest zgodna z prawem, wywody zaś skargi kasacyjnej, jako oparte na błędnem założeniu, nie mogą być uwzględnione;

z tych zasad S ą d N a j w y ż s z y skargę kasacyjną o d d a l a.

Poradnik zawodowy

p. St. W - mu.

W wypadku dołączenia pretensji do już opisanej przez komornika na żądanie innych wierzycieli nieruchomości można pobrać tylko opłatę za doręczenie nakazu dłużnikowi i adnotację.

p. W. M - ga.

Wymienione akta nie podlegają opłacie pocztowej i przy wysyłce można używać wzmiankowaną pieczęć.

p. Wł. T.

Przy obliczeniu opłaty należy ściśle zastosować taksę.

Jednolity tekst Kodeksu Postępowania Cywilnego.

W Nr. 112 Dziennika Ustaw z dn. 19 grudnia r. ub. zamieszczony został jednolity tekst Kodeksu Postępowania Cywilnego wraz z prawem o sądowem postępowaniu egzekucyjnem. W związku z powyższym zmieniona została numeracja artykułów prawa egzekucyjnego, które w jednolitym tekście rozpoczyna się od art. 508, zastępującego art. 1 i t. d., czyli do poprzedniej numeracji należy zawsze dodać 507 a wówczas otrzymamy właściwy paragraf jednolitego tekstu.

Prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem

(Ciąg dalszy).

Art. 662.

§ 1. Zbycie nieruchomości po zajęciu nie ma wpływu na dalsze postępowanie.

§ 2. Nabywca może uczestniczyć w postępowaniu w charakterze dłużnika. W każdym razie czynności egzekucyjne są ważne tak w stosunku do dłużnika, jak i w stosunku do nabywcy.

§ 3. Inne zmiany w stanie hipotecznym, zaszłe po dokonaniu wpisu o wszczęciu egzekucji, niemają wpływu na dalsze postępowanie egzekucyjne.

Art. 663.

§ 1. Zajętą nieruchomość pozostawia się w zarządzie dłużnika, który co do sposobu zarządu stosować się będzie do przepisów o zarządzie przymusowym.

§ 2. Na wniosek wierzyciela lub innej osoby, która ma prawo do zaspokojenia z zajętej nieruchomości, sąd odejmie dłużnikowi zarząd i ustanowi zarządcę, który również obowiązany jest stosować się do przepisów o zarządzie przymusowym.

§ 3. Czysty dochód, osiągnięty do dnia przejścia własności sprzedanej nieruchomości na nabywcę, dołącza się do ceny, która będzie uzyskana za nieruchomość.

Art. 664.

Od chwili zajęcia dłużnik nie może zbywać ani zastawiać rzeczy, będących przynależnością zajętej nieruchomości, z wyjątkiem jedynie takiego zbycia, które jest niezbędne do podtrzymania prawidłowego gospodarstwa.

Art. 665.

§ 1. Wierzyciel albo inna osoba, mająca prawo do zaspokojenia z zajętej nieruchomości (uczestnik), jak również nabywca nieruchomości na licytacji, może w drodze powództwa żądać unieważnienia umów, dotyczących tej nieruchomości lub nawet jej przynależności, jeżeli kontrahent dłużnika działał w złej wierze.

§ 2. W tym przypadku właściwość sądu oznacza się według siedziby sądu, którego komornik prowadzi egzekucję.

Oddział 2.

Opis i oszacowanie.

Art. 666.

Do opisu i oszacowania nieruchomości komornik może przystąpić dopiero po upływie miesiąca od daty doręczenia dłużnikowi wezwania do zapłaty długu.

Art. 667.

§ 1. Przy wniosku o dokonanie opisu i oszacowania wierzyciel powinien:

1) złożyć wyciąg z wykazu hipotecznego, a jeżeli nieruchomość jest niehipotekowana — zaświadczenie władzy administracyjnej państwowej lub samorządowej, że dłużnik jest właścicielem lub posiadaczem nieruchomości; przy nieruchomościach zaś wciągniętych do katastru — nadto wyciąg z katastru.

2) wskazać miejsce zamieszkania osób, które należy zawiadomić o terminie opisu i oszacowania.

§ 2. Dokumentów, wymienionych w paragrafie poprzedzającym, może również zażądać od właściwych władz komornik.

Art. 668.

§ 1. O terminie opisu i oszacowania komornik zawiadamia dłużnika, wierzyciela, osoby, mające prawa zabezpieczone hipotecznie, oraz innych uczestników, o których ma już wiadomość, tudzież osoby, mające z mocy ustawy rzeczywo obowiązujące prawo odkupu (wykupu) lub pierwokupu (pierwszeństwo kupna).

§ 2. Komornik wezwie przez obwieszczenie publiczne także wszystkie inne osoby, aby przed ukończeniem opisu zgłosiły swoje prawa do nieruchomości lub jej przynależności, jeżeli ich prawa stanowią przeszkodę do egzekucji.

§ 3. Obwieszczenia umieszczone będą w budynku sądowym i będą przesłane zarządowi gminnemu miejscowości, gdzie nieruchomość jest położona, celem wywieszenia na nieruchomości i w urzędzie gminnym oraz celem ogłoszenia także w sposób, w tej miejscowości zwyczajem przyjęty.

§ 4. Doręczenia i obwieszczenia powinny być dokonane nie później niż na dwa tygodnie przed terminem rozpoczęcia opisu.

Art. 669.

§ 1. Dłużnik nie później niż podczas opisu i oszacowania może złożyć wniosek, aby na licytację wystawiona była tylko wydzielona z nieruchomości część, której cena wywołania wystarcza na zaspokojenie wierzyciela egzekwującego. Wniosek będzie rozstrzygnięty po oszacowaniu nieruchomości.

§ 2. W razie uwzględnienia wniosku dalsze postępowanie co do reszty nieruchomości będzie zawieszone do czasu ukończenia licytacji wydzielonej części.

§ 3. Na postanowienie sądu, oddalające wniosek, służy zażalenie.

Art. 670.

W protokóle opisu i oszacowania komornik wymieni:

1) oznaczenie nieruchomości, jej granice lub oznaczenie katastralne, a w miarę możności jej obszar oraz oznaczenie hipoteczne, jeżeli nieruchomość ma założoną księgę hipoteczną;

2) przynależności, budowle i inne urządzenia ze wskazaniem ich przeznaczenia gospodarczego;

3) stwierdzone prawa i ciężary;

4) umowy ubezpieczenia;

5) osoby, w których posiadaniu znajduje się nieruchomość lub jej przynależność;

6) umowy dzierżawy lub zastawu z zaznaczeniem, czy nieruchomość oddana jest w najem;

7) oszacowanie z podaniem jego podstaw;

8) zgłoszone prawa do nieruchomości;

9) inne dla oznaczenia lub oszacowania nieruchomości istotne szczegóły.

Art. 671.

§ 1. We wniosku o dokonanie opisu wierzyciel może oszacować nieruchomość, o czem będzie umieszczona wzmianka w zawiadomieniu o terminie opisu, doręczonem dłużnikowi i uczestnikom.

§ 2. Oszacowanie przez wierzyciela będzie przyjęte za podstawę licytacji, jeżeli na trzy dni przed terminem opisu nie sprzeciwią się temu dłużnik i uczestnicy.

§ 3. Dłużnik nie może sprzeciwić się oszacowaniu, ustalonemu w umowie z wierzycielem, uczestnicy zaś nie mogą żądać, aby oszacowanie było wyższe od oszacowania umownego.

Art. 672.

Jeżeli oszacowanie nie będzie dokonane w sposób, wskazany w artykule poprzedzającym, komornik powoła jednego lub kilku biegłych.

Art. 673.

§ 1. W oszacowaniu biegły poda osobno wartość nieruchomości, jej przynależności, urządzeń i praw do niej przywiązanych, a osobno wartość całości, tudzież wartość części nieruchomości, która według wniosku dłużnika może być wydzielona i wystawiona na licytację oddzielnie.

§ 2. Biegły poda również w razie potrzeby wartość pieniężną poszczególnych praw, które z sumy, uzyskanej za nieruchomość, mają być zaspokojone, w szczególności zaś świadczeń z tytułu takich praw.

Art. 674.

W przypadku gdy zostały zgłoszone prawa osób trzecich do nieruchomości, jej przynależności lub urządzeń, albo gdy rzeczy te znajdują się w posiadaniu osób trzecich, będzie oznaczona wartość osobno rzeczy spornej, osobno całości po wyłączeniu rzeczy spornej, wreszcie osobno wartość całości wraz z tą rzeczą.

Art. 675.

Po dokonaniu opisu i oszacowania, jeżeli zostały zgłoszone zarzuty, komornik przedstawia akta sądowi, który po wysłuchaniu w razie potrzeby stron i uczestników rozstrzygnie zarzuty postanowieniem. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

O d d z i a ł 3.

Obwieszczenie o licytacji.

Art. 676.

§ 1. Komornik ogłasza o licytacji przez obwieszczenie.

§ 2. Na wniosek wierzyciela lub dłużnika albo uczestnika sąd może postanowić, że licytacja będzie dokonana w innym sądzie przez komornika tam urzędującego, jeżeli wartość nieruchomości przewyższa pięćdziesiąt tysięcy złotych i jeżeli w ten sposób można spodziewać się lepszych wyników licytacji. W tym przypadku o licytacji ogłasza komornik, który ma ją przeprowadzić.

§ 3. Sąd, w którego okręgu ma się odbyć licytacja, jest właściwy w dalszym toku postępowania z wyjątkiem postępowania, obejmującego podział sum, osiągniętych za nieruchomość.

Art. 677.

Sąd może na wniosek wierzyciela lub dłużnika albo uczestnika postanowić, że licytacja odbędzie się w miejscowości, gdzie nieruchomość jest położona.

Art. 678.

Licytacja nie może być wyznaczona na termin wcześniejszy niż po upływie dwóch miesięcy od ukończenia opisu i oszacowania.

Art. 679.

W obwieszczeniu o licytacji wskazać należy:

1) nieruchomość, która ma być sprzedana z oznaczeniem jej przeznaczenia gospodarczego, miejsca jej położenia, imienia i nazwiska dłużnika oraz z wymienieniem księgi hipotecznej i miejsca przechowania tej księgi;

2) czas i miejsce licytacji;

3) sumę oszacowaną i cenę wywołania;

4) wysokość rękojmi, jaką licytant, przystępując do przetargu, powinien złożyć, z zaznaczeniem, że rękojmia powinna być złożona w gotowiźnie albo w takich papierach wartościowych bądź książeczkach wkładkowych instytucyj, w których wolno umieszczać fundusze małoletnich, i że papiery wartościowe przyjęte będą w wartości trzech czwartych części ceny giełdowej.

Nadto w obwieszczeniu należy podać:

5) że przy licytacji będą zachowane ustawowe warunki licytacyjne, o ile dodatkowem publicznem obwieszczeniem nie będą podane do wiadomości warunki odmienne;

6) że prawa osób trzecich nie będą przeszkodą do licytacji i przysądzenia własności na rzecz nabywcy bez zastrzeżeń, jeżeli osoby te przed rozpoczęciem przetargu nie złożą dowodu, że wniosły powództwo o zwolnienie nieruchomości lub jej części od egzekucji i że uzyskały postanowienie właściwego sądu, nakazujące zawieszenie egzekucji;

7) że w ciągu ostatnich dwóch tygodni przed licytacją wolno oglądać nieruchomość w dni powszednie od godziny ósmej do osiemnastej, akta zaś postępowania egzekucyjnego można przeglądać w sądzie.

Art. 680.

Obwieszczenie o licytacji będzie doręczone:

1) wierzycielowi i dłużnikowi;

2) uczestnikom i osobom, mającym rzeczowo obowiązujące prawo odkupu (wykupu) lub pierwokupu (pierwszeństwo kupna);

3) właściwemu okręgowemu urzędowi ziemskiemu i Państwowemu Bankowi Rolnemu stosownie do ustawy o wykonaniu reformy rolnej;

4) organom władzy publicznej i instytucjom publicznym, powołanym do zgłaszania należności z tytułu podatków i innych danin publicznych. Jednocześnie należy je wezwać, aby najpóźniej w terminie licytacji zgłosiły zestawienie podatków i innych danin publicznych, należnych po dzień licytacji, pod rygorem utraty mogącego im służyć z ustawy pierwszeństwa zaspokojenia.

Art. 681.

§ 1. Obwieszczenie o licytacji będzie przynajmniej na miesiąc przynajmniej przed jej terminem wywieszone w budynku są-

dowym oraz ogłoszone w dzienniku poczytnym, w danej miejscowości rozpowszechnionym, jak również będzie przesłane zarządowi gminnemu miejscowości, gdzie nieruchomość jest położona, celem wywieszenia na semej nieruchomości oraz w urzędzie gminnym i ogłoszenia także w sposób, w tej miejscowości zwyczajem przyjęty.

§ 2. Na żądanie wierzyciela, dłużnika lub uczestnika nastąpi też ogłoszenie w innych dziennikach na koszt żądającego.

Art. 682.

Jeżeli egzekucja dotyczy jednej lub kilku nieruchomości, położonych w różnych okręgach sądowych, obwieszczenie będzie nadto wywieszone we wszystkich właściwych sądach oraz ogłoszone w dziennikach, rozpowszechnionych w okręgach tych sądów.

Art. 683.

O licytacji nieruchomości, oszacowanej nie wyżej niż na pięć tysięcy złotych, nie ogłasza się w dziennikach.

Art. 684.

Po dokonaniu obwieszczeń, jednak nie później niż na trzy tygodnie przed terminem licytacji, komornik przedstawia akta sądowi, który w razie spostrzeżenia niedokładności lub wadliwości postępowania poleci komornikowi ich usunięcie.

Art. 685.

Na postanowienie sądu ze skargi na czynności komornika co do obwieszczeń służy zażalenie.

(C. d. n).

Na Nowy 1933 Rok przesyłamy naszym Czytelnikom najserdeczniejsze życzenia.

Komitet Redakcyjny „EGZEKUCJI SĄDOWEJ".

KOLEDZY!

POPIERAJCIE

WŁASNE PISMO!

PRENUMERUJCIE

„Egzekucję Sądową"

NADSYŁAJCIE MATERJAŁY

DOTYCZĄCE NASZEGO ZAWODU.

Drukarnia „SIŁA", Warszawa, Marszałkowska 71. Tel. 8 34 - 48.